

At skære i træ er en god gammel husflidstradition, der som al kunst opstår af lyst til at udtrykke sig og forskønne livet og omgivelserne.

Ofte redder man et stykke træ, der var til tænkt som brænde, og former det til noget, som træet viste én, mens det lå på jorden. Ofte bliver det et kedeligt minde om, at her stod engang et smukt sundt træ. At gøre en skulptur ud af sådan en stub, er en smuk form for genbrug, som længe vil lede tanken hen på, at træet ikke har levet for gæves, for kun at blive brænde.

I disse tider med elmesyge, er det glædeligt at opdage hvor smukt dette træ er, med dets utrolige righoldige spil i farver og årer. Men faktisk rummer alt træ en skønhed og mulighed, alt afhængig af øjet som ser det.



Ved hjælp af en kædesav og de elektriske maskiner vi nu har til rådighed, er træskæring igen blevet en flittig brugt udtryksform, og hvad er mere tilfredsstillende og afslappende, end at sidde og pudse på noget så levende, som træ.

Når jeg laver en skulptur, ønsker jeg at kombinere form, farve og træets særprægede årer, til et samlet indtryk, som med sin glatte overflade indbyder beskueren til både at se og røre skulpturen. At formen er enkel og uden detaljer, er nødvendig, for ikke at forstyrre roen.

Hele grovskæringen og slibningen er glemt, når man tager fat med kniv og stemmejern og fuldender detaljerne, for til sidst at finslibe arbejdet igen og igen. At afslutte med en olie- og voksbehandling er altid spændende, idet alle tegninger kommer fuldt til syne, og når skulpturen så står færdig, er der altid lige en anden klods der minder om et eller andet, som man må prøve at få frem.

Ole Frimand,
Samsø

